demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya, 2 de Febrer de 1978. Redacció i Administració: c/ Trafalgar, 10-2º, 2ª

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (unificada amb la LLIGA COMUNISTA) Quarta Internacional. nº 13

ESTATUT I CONSTITUCIÓ (II) Pág. 2

VIOLA: Una bomba contra l'amnistia Pág. 2

per la boca mor el peix

"La Generalitat no accepta ordres", "Catalunya és una nació", el senyor Tarradellas ha tret el geni, un cop més, el seu conegut mal geni. Però, ves per on, aquesta vegada no l'ha dirigit cap als parlamentaris, els partits o la gent de Catalunya, aquest cop les honorables ires presidencials han anat dirigides a Madrid. Ja era hora! Es que aquesta vegada el senyor Abril Martorell s'ha passat una mica de la ratlla, tractant en Tarradellas com si fós un president qualsevol de Diputació. En Tarradellas està disposat a fer tots els papers de l'auca però, què no es noti!. Per això s'ha emprenyat. I per això mateix les seves declaracions tenen ben poc mèrit. No oblidarem fàcilment que l'onze de setembre, mentres el poble sortia al carrer cridant "Suárez, cabró, som una nació!" Tarradellas feia les maletes per anar a Madrid a participar a la farsa del decret de pre-autonomia.

Tot allò fou una bruta maniobra, que encara dura. En Tarradellas ho veu d'un altra manera: "El gran triomf de la Generalitat és una cosa a la qual la gent no concedeix importància: que el seu president torni a ser a casa seva".

Com cada cop que obre la boca, la seva ideologia reaccionària s'evidencia pels quatre costats. Crisi econòmica?. I ara!. "Malgrat la crisi, a Catalunya es viu bé i la gent té el sentiment de que cal salvar-ho. Catalunya es mantindrà unida per a defensar aquest benestar". Quin benestar?. Defensar-lo contra qui, Sr. Tarradellas?. La declaració segueix d'una manera provocadora per als pobles germans de la resta de l'estat: "Però hi ha pobles d'Espanya que fa quatre sigles que governen i ara, en quatre mesos, demanen l'autonomia. Em causa estupor". Insultant d'aquesta manera als altres pobles, ja te raó de dir: "...encara és un miracle més gran el fet que no s'hagi trencat la comunitat catalans-no catalans".

I és que "qui perd els origens, perd l'identitat" i el Sr. Tarradellas no pot oblidar els poc honorables origens de la seva presidència: "... tampoc s'ha d'atacar Martin Villa, perquè és una mica el pare de tot això. Es va comportar formidablement en el moment de concretar com s'establia la pre-autonomia. Li estic molt agraït, com també a Sanchez-Terán". ■

Rés, tots plegats...bona gént.

A.D.

eleccions sindicals

* NO HAN DE SER UNA GUERRA ENTRE CENTRALS
* SÓN UNA BATALLA CONTRA EL DECRET UCD Y PER LES REIVINDICACIONS OBRERES.

Quan aquest "DEMA" surti al carrer la major part dels treballadors estaràn elegint als seus representants a l'empresa. D'acord amb el calendari electoral aprovat per les centrals sindicals, durant la primera setmana de febrer es portaràn a terme les eleccions sindicals a Catalunya. La Lliga Comunista Revolucionària ha defensat que aquestes eleccions tenien de fer-se sense sotmétres a la normativa del govern. Que era necesari i possible ultrapassar el decret imposat per la UCD i que, restringia els drets sindicals. En definitiva, pensem que hi ha una batalla a lliurar.

Ja ningún pot dubtar de que aquestes **estàn sent les eleccions dels treballadors**. En aquells llocs en que les eleccions s'han anticipat a la data fixada per les centrals, el Baix Llobregat per exemple, de 30 empreses de les que es té informació, 27 no han fet cas de la divisió en 2 col.legis electorals, la majoria de les que tenen més de 250 treballadors han votat amb llistes obertes, tots els companys s'han considerat fixes als 15 dies de treballar, per a poguer exercir el vot, en molts casos s'ha donat simplement una ratificació del comité ja elegit abans.

Durant tota la campanya la pràctica d'assemblees de fàbrica o centre de treball ha sigut la norma. També s'ha de destacar la imposició per part dels treballadors d'eleccions allà a on la patronal es negava a fer-les amparant-se en la "provisionalitat" del decret. O el cas dels treballadors de l'Administració Publica els quals en contra de l'expressa prohibició del govern civil estàn disposats a fer-ne...

Els treballadors estàn guanyant la batalla al govern!. Son molts més els casos en que la normativa del govern es deixada de banda. Son centenars els representants ja elegits abans i ratificats ara. Son milers els treballadors que han pogut votar saltant-se les normes del decret. Son nombroses les empreses en que els treballadors han optat per un únic col.legi electoral...

Peró, amb tot, hi han diversos factors que han estat pressents i que no podem deixar al marge. Hem vist cóm apareixien com bolets "sindicals del govern" formats per vells càrrecs de l'ex-CNS, presentant-se sota la bandera de "la independència". Hi no n'hi ha prou que en alguns llocs les centrals sindicals hagin arribat a un acord per barrar el pas a aquests pocasoltes. Perque en altres llocs ha continuat la guerra entre les sigles, que és com tant la direcció de CCOO com la de la UGT, han afrontat les eleccions buscant repartir-se el pastís sindical. **Ha faltat un acord d'unitat sindical contra el decret del govern i per la defensa dels organismes de representació obrera sorgits de les assemblees.**

I això era posible com han demostrat les moltes fàbriques en que els mateixos treballadors han aconseguit anar tots junts a les eleccions.

Al ram de la construcció, per exemple, tenint en compte les característiques pròpies es va aconseguir, amb excepció de la UGT, un acord entre les centrals per presentar candidatures unitàries. I així s'han celebrat les votacions a Contruccions Padrós o es celebraràn a Ecisa...

L'acord esmentat havia d'incloure un programa comú pels comités d'empresa. Un programa de defensa de les reivindicacions obreras. Donada la situació en que es celebren les eleccions, coincidint amb la negociació del conveni i la reestructuració de plantilles, com és el cas de la SEAT, un acord d'aquest tipus serviria per a enfortir als treballadors. ■

M. Garcés

les eleccions municipals cuan?

PERQUÉ EL GOVERN RETRASSA LES ELECCIONS?

El Govern ha tingut i té por, fins i tot pànic a la convocatòria d'aquestes eleccions; té por de que siguin l'ocasió, com ja succeí a les del passat juny, d'una gran politització del pais, té por d'una victòria de l'esquerra, dels partits obrers. Aquesta victòria, pel fet de restar la UCD en minoria, per l'augment de la confiança i moral que donaria als treballadors, faria impossible la continuitat del Govern Suárez; però és que además aquestes eleccions, les seves campanyes i els seus resultats podríen trencar la "treva" polític-social creada amb el Pacte de la Moncloa. Altrament dit, **tot el projecte polític de la UCD podria trontollar perillosament o senzillament desplomar-se** i això ho volen impedir les classes dominants. Davant aquesta possibilitat i no satisfets prou amb el primer retrassament, estem assistint ara a una nova maniobra: ens diuen "primer la constitució i després les eleccions". D'aquesta manera tan senzilla tornen a retrasar-les i guanyar temps (ja podem preveure el que durarà el debat constitucional) i ademés els hi permet encapsalar –estaràn pensant en el referèndum de fa un any?– políticament la convocatòria del referèndum constitucional i tot el seu procés. Referèndum que ja tenen guanyat de bell antuvi. Però és que com "l'habilitat" del nostre president Suárez no té límits no es parla de dates clares, i així poden ser convocades quan a ell l'hi convingui, quan tingui ben consolidat el seu partit; això els hi deixa també les mans lliures per, en cas d'agreujament de la situació, poder-les convocar. Però aquest no serà un camí de roses...

AQUESTA POLITICA TÉ NOMBROSOS OBSTACLES

– Per una banda s'està produint un deteriorament considerable a les institucions municipals: hi ha una situació caòtica a nombrosos ajuntaments amb consellers que no assisteixen als plenaris, batlles que dimiteixen (com a Lleó i a Sevilla), amenaces massives de dimissió (Euskadi)... La situació s'ha fet perillosa per la pròpia UCD, que ha començat a mirar més bé la formació de comissions de partits, el paper de les quals no és el de controlar i fiscalitzar l'Ajuntament sinó apuntalar-lo i impedir que els treballadors i treballadores es mobilitzin en contra seva. Però malgrat els pedaços aquesta situació porta camí d'agreujar-se.

– L'actitud dels grans partits obrers ha sigut fins ara de col.laboració per al manteniment de la situació. Així ho van fer després de les eleccions generals negant-se a portar endavant una campanya per la dimissió de consellers i batlles, campanya possible de realitzar aleshores i que hagués accelerat la convocatòria d'eleccions. Després es negaren a constituir veritables comissions de control i fiscalització, i finalment firmen sota la taula, junt amb el Pacte de la Moncloa, l'aplaçament de les municipals. Però darrerament la indignació d'amplis sectors obrers i populars que es dóna també al sí d'aquests partits els està portant a uns tímids canvis d'actitud que malgrat les seves limitacions considerem importants: la convocatòria a Euskadi d'una campanya pro-eleccions per part de diferents partis entre els que figura el nostre, al costat d'altres punts igualment positius, com les declaracions de dirigents del PCE i especialment del PSOE, el document tret aquí a Catalunya per la comissió nacional de partits polítics, són alguns símptomes del que deiem.

– Però sobretot cal assenyalar la consciència d'amplis sectors populars sobre la necessitat i urgència d'aquestes eleccions; són molts homes i dones conscients de la púrria feixista que encara perviu als ajuntaments, de la gravetat dels seus problemes quotidians, gent que comprén i intueix la importància política que pot tenir pel poble treballador el participar i el guanyar aquestes eleccions.

CAL UNA MOBILITZACIÓ MASSIVA PER LA SEVA CONVOCATÒRIA IMMEDIATA

Nosaltres creiem que aquesta ha de ser una batalla fonamental de les properes setmanes i creiem que ha d'anar lligada al rebug de l'antidemocràtica llei electoral proposada pel govern, i al dret de Catalunya d'elaborar la seva pròpia, així com a la derogació de la llei franquista del Règim local que continua vigent. Pensem que hi ha condicions favorables per aquesta campanya: la situació als ajuntaments, les tímides preses de posició i accions dels partits obrers majoritaris i el sentiment de la seva necessitat que es dóna als barris i als pobles. A casa nostra, després de la declaració de la comissió nacional de partits polítics, cal transformar les paraules en fets; aquest debat ha de portar-se a tots els sindicats, associacions de veïns, organismes de dones, joves... Cal buscar formes unitàries de mobilització de masses i s'ha d'arribar a un acord de totes les forces obreres (tant les presents a la comissió com les que no) per assolir-ho.

D'aquesta manera podrem accelerar la celebració de les eleccions, tant necessària, no només per a netejar els ajuntaments i poder plantejar les nostres reivindicacions, sinó també perque es una manera de lluitar contra la UCD i els seus projectes, perque mitjançant això poguem formar un front d'unitat obrera capaç d'obtenir una majoria a les eleccions, que seria un pas important per la conquesta dels nostres drets nacionals, polítics i socials. ■

Xavier Coll

El violador no es un ser aillat

LA VIOLACIÓ: Un crim social

El darrer 18 de Gener es cel.lebrà al Col.legi de Metges de Barcelona, una conferència entorn al tema "Violacions", amb les ponències d'una ginecòloga (Villatora), un fiscal (Jimènez), una advocadesa (M. Oranich) i dos membres de la Coordinadora Feminista de Barcelona (Elisenda Noguer i Eva). El pùblic, dones en la seva majoria, participà força en el col.loqui que s'inicià en acabar les intervencions de la Mesa.

Nosaltres creiem que aquest tipus d'acte –un dels primers d'aquest caire a nivell públic– és molt positiu i cal considerarlo com un mitjà més de denúncia i consciènciació sobre la problemàtica de l'opressió de la dona.

Avui, **quan** el nombre de violacions va augmentant dia rera dia d'una forma esgarrifosa, **quan** per fi se'n parla, als diaris, al carrer, malgrat que moltes vegades d'una manera sensacionalista i fins i tot, morbosa, **quan** el moviment de dones ha fet d'aquesta "cosa privada" i no gens casualment ignorada per la societat durant els darrers anys, **una realitat social i política**, avui s'afirma imperiosament la necessitat d'analitzar la violació com un fenòmen immers dins la societat capitalista i patriarcal, i com l'**exacerbació de l'opressió quotidiana que patim totes les dones.**

Cal aclarir que nosaltres pensem que només es pot entendre el concepte de "violació", en el sentit de qualsevol tipus d'agressió contra la dona, de tot allò que s'aconsegueix per la força, intimidació i violència, i que pot culminar en l'abús sexual d'una nena o d'una dona. També pensem que això no podem separar-ho del **marc actual** en que es produeix la violació i **els motius** que condueixen a alguns homes a realitzar-la.

Per una banda, **la crisi del capitalisme** aguditza les seves pròpies contradiccions, accentuant l'atur, la delinqüència i la violència en tots els sentits. D'altra banda, la violència sexual contra les dones és un dels fruits més evidents de la ideologia dominant: **el masclisme de la ideologia capitalista, burgesa i patriarcal.** El capitalisme se serveix de la violència entre els sexes per mantenir a tots els nivells els mecanismes d'opressió.

Ara bé, malgrat que sabem que només amb l'enderracament del capitalisme i la instauració d'una societat lliure i sense classes, serà possible l'alliberament de la dona i l'acabament de les violacions, **ja des d'ara cal donar una sèrie d'alternatives en aquest camí**:

En primer lloc, crear condicions per a que les dones perdin la por de denunciar els seus agressors, mitjançant centres als barris, i la creació de centres de dones als barris, a les empreses, escoles... a ón les dones puguin anar-hi i no sentir-se avergonyides de la violació sofrida. Paral.lament, reivindiquem el dret d'autodefensa de les dones.

Cal donar resposta, el més amplia possible, davant de cada violació. Es molt important aconseguir que qualsevol mobilització es faci fonamentalment, no contra un individu, sinó contra **la societat masclista**, llurs estructures i institucions. En aquest sentit hem d'exigir més llums, més autobusos als barris, més escoles, mixtes i amb informació sexual...

Però també ens cal defensar-nos dels violadors a nivell individual, publicant i difonent l'agressió i el nom de l'agressor, lluitant per a què la violació sigui considerada com un **delicte**, un crim contra la llibertat de la persona...

I només serà seguint aquest camí i impulsant la mobilització autònoma de les dones, íntimament lligada a la mobilització obrera i popular, que podrem sentar les bases per a que la violació desaparegui. ■

S.L.

CONSTITUCIO I ESTATUT (II)

Desarmats devant de la UCD

A l'article de la setmana passada analitzavem la maniobra de la UCD, que preten diluir els drets nacionals dels pobles dins d'una Constitució que reconeix "regímenes autonómicos" per a tothom, molt limitats i deixant en mans de les Cortes tota la capacitat de decissió sobre el contingut dels estatuts. Véiem com, per trencar la lógica d'aquest projecte de perpetuar el sometiment de les nacions a l'estat espanyol, calia exigir el reoneixement explícit a la Constitució del dret d'autodeterminació. Es a dir, que a casa nostra, el poble català disposi de sobirania per a elaborar i aprobar un Estatut de relacions amb els altres pobles, sense cap limitació constitucional. Parlavem també de quines ens semblaven les responsabilitats dels partits obrers en la batalla constitucional. Avui veurem que és el que estan fent i si, d'alguna manera, això pot esser positiu pel poble de Catalunya.

Com ja és sabut, l'esborrany de Constitució preveu en el titol VIII les limitacions als drets nacionals. A l'article 131 s'estableix la capacitat de les Cortes d'intervenir en el procés d'elaboració dels Estatuts i la obligació de que siguin aprobats per les dues cambres de Madrid abans d'esser refrendats a la nació corresponent. A l'article 138 queden definides les competencies que, en tot càs, corresponen sempre a l'Estat espanyol (32 capitols: Forces armades i ordre públic, planificació económica, hisenda, seguretat social, premsa radio i televisió, etc.). A l'article 143 s'establex una mena de dret de fiscalització sobre les lleis fetes als "territorios autonómicos", per part del govern de Madrid. Es pot dir que no hi ha un sol article (del 128 al 149) que no suposi una retallada als drets nacionals.

El passat 25 de gener tingué lloc la 3ª reunió de partits parlamentaris catalans amb la finalitat d'adoptar una posició comú davant d'el projecte de Constitució i presentar esmenes conjuntes. A la reunió hi assistiren dirigents i parlamentaris de PSC, PSOE, PSUC, CDC, EDC, ERC, UDC i l'Entesa dels Catalans. No van anarhi, malgrat haver sigut convidats, UCD i AP. La reunió no arribá a cap mena d'acord a causa de les divergencies polítiques; la proposta de comunistes i socialistes d'arribar a acords, encara que fossin molt parcials, fou derrotada per la posició de CDC que considerà que els acords parcials podrien "desorientar a la gent".

La idea d'estructurar a tots els parlamentaris catalans, sense distinció de partits, en una "minoria catalana" per a presentar les esmenes al titol VIII sorgí d'en Josep Andreu i Abelló, diputat socialista i fou recolzada pel senador Josep Benet, el parlamentari català més votat. Malgrat això, els partits no van superar les divergències en torn al tema del referèndum de l'Estatut (article 131) i de les llistes de competències (article 138). Bàsicament, les posicions son:

PSC-PSOE: estan d'acord amb el redactat del projecte en que el referèndum de l'Estatut de Catalunya sigui l'últim acte del procés, després de l'aprovació per part de les Corts. En canvi, no estàn d'acord en que a la Constitució només s'especifiquin les competències de l'Estat, voldrien tres llistes de competències a la Constitució: les de l'Estat, les dels régims autonómics i les compartides.

PSUC i CDC: A la inversa que els socialistes, estàn d'acord en que la Constitució només defineixi les competències de l'Estat i deixi les altres a la negociació en cada cas concret. En canvi, demanen que el referèndum es faci abans de que les Cortes discuteixin l'Estatut, sobre la base del texte aprobat per l'Assemblea de Parlamentaris.

No insistirem en el fet, evident i conegut, de que cap de les dues posicions trenca el marc ni la lógica de l'actual esborrany de Constitució, fet a la mida de l'estratègia de la UCD. Però, es interessant remarcar com tant la posició del PSC com la del PSUC es mouen a dins de projectes –divergents– de colaboració amb la burgesia. El PSC amb un projecte de compromís directe amb l'UCD, via PSOE i, en definitiva, respectant el marc de l'actual Generalitat i les prerrogatives d'en Tarradellas. El PSUC, prenen unes certes distàncies respecte a la política "autonómica" de l'UCD i en Tarradellas, però confiant-ho tot a una aliança cada dia més estreta amb en Jordi Pujol i, com els socialistes, a la negociació.

D'ón venen, doncs, les diferències? : El catedràtic Gonzalez Casanovas (socialista) explicà a la premsa perqué és millor que la Constitució deixi ja ben delimitat, en tres llistes, tot el que pot correspondre a les autonomies: és tracta de que "els redactors dels estatuts sàpiguen el que han de reclamar", amb l'avantatge de que les Cortes s'haurien de limitar a dir "solament si és o no constitucional" l'Estatut. Es a dir, si el que es reclama és a la llista corresponent o no. Això evitaria "inseguretats" i l'aplaçament del referèndum després de la ratificació per les Cortes; serviria per a "evitar l'enfrontament amb el parlament" en paraules de Joan Reventós.

En resum, els socialistes, majoritaris a Catalunya i primer partit obrer a l'estat, no volen "situacions inestables" ni negociacions incertes que els puguin portar a trobar-se entre la intransigencia de Madrid i la mobilització de masses a Catalunya. Una situació d'aquest tipus suposaria adoptar una posició de força (cosa que els socialistes no han fet des d'el 15 de juny) i trencar els compromissos PSOE-UCD, o bé enfrontar-se amb les aspiracions polítiques de la classe obrera i el poble de Catalunya. Per evitar això, s'estimen més deixarho tot "ben lligat" a la Constitució i impedir en tot moment que un referèndum a Catalunya es vegi enfrontat amb les Cortes de Madrid.

La posició dels comunistes es, a primera vista, més atractiva: anar a les Cortes amb tota la pressió política d'un Estatut ja refrendat a Catalunya i deixar sense determinar les competències per a poguer arreplegar el màxim possible. Desgraciadament, no podem oblidar que aquesta tàctica només tindria algún sentit dins d'una estrategia de mobilització. El PSUC es situa molt lluny d'això, per la seva col.laboració amb CDC i perque no cerca en cap moment arrosseguar els socialistes a una mobilització unitària dirigida per l'esquerra.

Si la UCD, que treballa amb una estrategia a nivell de tot l'estat, volia tenir a les nacions dividides i anant cada una pel seu lloc, pel que fa a Catalunya ja ho està aconseguint. Si el principal partit de la burgesia desitjava trobar-se davant dels partits obrers dividits, això a Catalunya ja està fet.

Véncer a la UCD en la defensa dels drets nacionals suposa una estratègia basada en la mobilització de masses i en la unitat obrera, plantejades a tot l'estat espanyol. Aquesta es l'estratègia que proposem, i que serà tema per a un proper article. ■

Pau Pons

¡SANTIAGO Y CIERRA ESPAÑA!

Per si el projecte de Constitució no ho deixés tot "lligat i ben lligat", Alianza Popular proposa un vot particular després de l'article 159 i últim de la Constitució:

"Cap projecte de reforma constitucional podrà afectar a l'integritat del territori o a la unitat política de l'Estat".

Laureano López Rodó té seient reservat a l'Assemblea de Parlamentaris, peró es veu que no oblida aquell "Fuero de los Españoles".

VIOLA: Una bomba contra l'amnistia

Ha mort l'últim batlle de Barcelona designat pel franquisme. En Joaquim Viola fou el continuador de la llarga etapa Porcioles, després del curt parèntesi d'en Massó, destituit després de la impressionant reacció popular al "NO al català". Però, els temps havien canviat i en Viola es va trobar amb fortes i continuades mobilitzacions dels treballadors i treballadores de la ciutat, que ja no volien continuar visquent com abans.

Desgraciadament, però, ha mort sense donar comptes de llur gestió com molts havien desitjat. Ha mort fruit d'una absurda i bàrbara bomba que acabà també amb la seva dona. Està ben clar que ningú que es proclami revolucionari o del moviment obrer pot reivindicar aquest condemnable atemptat. Els treballadors que es varen enfrentar amb en Viola, durant la seva personal dictadura al consistori, ho varen fer amb una única arma: la lluita de masses, la mobilització dels homes i dones de la ciutat.

Una mort que només beneficia a la dreta

Està ben clar també que aquesta mort només beneficia a la dreta. I la dreta recalcitrant i la burgesia en general n'ha estat conscient, polititzant aquesta mort precisament en les dates en que es cumplia el primer aniversari de la massacre d'Atocha contra els advocats laboralistes de Madrid.

Com a complement, la policía ha volgut donar "resposta ràpida". amb l'estil que comentàvem la setmana passada quan parlàvem de l'incendi a l'Scala. Com que era un atemptat semblant al que va costar la vida a l'industrial Bultó, la seva lógica ha estat acusar novament als implicats per la mort d'aquest últim, (guardant les formes amb l'acusat més problemàtic, que era l'Alvar Valls, donat el seu lligam amb el món de les lletres).

A partir d'aqui la burguesia comença el segon acte: convertir la bomba al Viola en una bomba contra l'Amnistia. Amb el camp ben sembrat per les notes policials, la demagògia és ben fàcil; els mateixos que mataren al Bultó, després d'amnistiats han tornat a matar. Clamar contra l'amnistia que es va donar es clamar per que mai arribi a ser total. Es clamar perquè no hi hagi Amnistia pels delictes específics de la dona, es clamar fonamentalment, avui en dia, perquè l'amnistia per als presos socials cada dia mes demanada i necessària, mai sigui realitat.

El dilluns 30 de gener, els amnistiats pel cas Bultó i acusats ara per la policia de l'assasinat del matrimoni Viola, han donat senyals de vida; diuen que ells no son els responsables. Creiem que en principi ens cal créure'ls, doncs les proves que ha aportat la policia no mereixen cap confiança. Malgrat tot, a la seva comunicació publicada pels diaris hi trobem a faltar una condemna explícita de l'atemptat. Condemna, que per altra part, tampoc la feren quan el cas Bultó.

Per acabar amb aquestos métodes de la policia i les seves acusacions a tort i a dret, els partits, sindicats i demés organitzacions de masses haurien de formar comissions pròpies d'investigació alhora que s'hauria d'exigir el control i accés sobre les investigacions i informacions amb les que la policia fonamenta les seves greus acusacions. ■

J.M.

SEAT: Mes enllà de les eleccions

Als treballadors de SEAT els hi ve estret el decret del govern sobre eleccions sindicals. A les celebrades a mitjans de juliol passat es varen elegir 287 delegats i es formà el consell de fàbrica. La celebració de noves eleccions sota la normativa del govern significaria:

a/ Ingerència del govern en la forma d'organització que els treballadors lliurement varen decidir a les assemblees el juliol passat.

b/ Restricció del número de delegats a 48 quan el ple de delegats es composa avui de 287.

c/ Divisió dels treballadors en dos col.legis electorals: els obrers per un cantó i els tècnics i administratius per l'altra.

d/ Imposició de llistes tancades quan a les votacions de juliol donat l'ampli consens de les assemblees, feu que totes les centrals sindicals anessin juntes a les eleccions.

e/ Marginació de la joventut a l'hora de votar i ser escollits.

Per tot això, el plé del Consell de Fàbrica en la seva reunió del 20 de desembre va decidir no fer noves eleccions sindicals fins que no acabés el comés dels actuals representants, el proper juliol. Això no pot significar que els actuals representants siguin inamovibles, sinó que sempre es l'assemblea qui té la paraula poguent revocar els delegats. Aquest fet podria arribar a produirse a la factoria de Martorell, a on alguns delegats podrien ser revocats per incompliment de les funcions encomanades.

Cap central sindical s'ha oposat a aquest acord del Plé. Si bé al principi la UGT era partidària de celebrar noves elecciones, la posició majoritària dels treballadors ha fet que aquesta central abandonés la seva proposta.

Existeixen altres raons per a no celebrar ara eleccions, com és la situació de SEAT després de la signatura del conveni amb la proposta de regulació de treball. Cal la més àmplia unitat de tots els companys enfront de l'empresa. I els delegats elegits constitueixen, avui per avui, el marc adequat per a lliurar aquesta batalla. Uns delegats que es recolzin en les assemblees per a la defensa del lloc de treball, per totes les reivindicacions.

SEAT: No a la regulació de treball

La patronal de SEAT es proposa tirar endavant un expedient de regulació de treball que suposaria deixar de treballar durant uns 24 dies en un periode de tres mesos. L'expedient afectaria a tots els centres productius i els sous sortirien de dues fonts: un 75% de l'asegurança d'atur i un 25% del "fons de protecció al treball", en total la xifra és a prop dels dos mil.lions de pessetes.

Pels capitalistes de SEAT, el problema que es tracta de resoldre és una acumulació de "stocks" de cotxes, que no es venen (concretament el "stock" del model 127 és el doble de l'habitual) i el medi seria la regulació de treball, encara que no hi ha garanties d'aconseguir l'objectiu cercat, dins de tres mesos.

Pels treballadors el problema és més de fons. D'una banda, hi ha altres maneres d'evitar l'acumulació dels "stocks". D'altra, si es venen menys cotxes, les causes últimes s'han de cercar en la pérdua de poder adquisitiu dels treballadors, que està agreujada pels efectes del Pacte de la Moncloa.

L'organització de la LCR a SEAT ja s'ha pronunciat sobre el problema, el nostres companys creuen que S'HA DE REBUTJAR LA SOLUCIÓ DE L'EMPRESA:

– Perque acceptar la lógica de la regulació de treball, es agafar un mal camí que pot conduir a l'amenaça de regulació de plantilla.

– Perque els fons d'atur (avui dia, insuficients) només s'han de tocar quan és clar que l'empresa no pot pagar i mai han de servir per salvar els beneficis capitalistes.

– Perque el problema va molt més enllà de SEAT, son més de 3000 les empreses petites i mitjanes que es veurien afectades pel descens de producció a la SEAT.

Els companys de SEAT adelanten algunes mides perque siguin discutides pels treballadors i treballadores afectats:

– *Disminució del temps de treball sense cap disminució del salari real, a càrrec íntegrament de l'empresa.*

– *Adelantar les jubilacions als 60 anys, amb 100% del sou.*

– *Baixar el preu dels cotxes en "stock".*

Però és clar que el cas de SEAT està inmers a dins de la crisi capitalista general, crisi que exigeix solucions anticapitalistes de fons.

Es lògic que no es vengui si es congelen els salaris obrers. Cal, doncs, abolir totes les mides del Pacte de la Moncloa.

Darrera de tot aixó hi ha problemes de productivitat i de "racionalització" capitalista. La SEAT fa 1800 cotxes diaris, amb 26000 treballadors; la FORD produeix 1000 cotxes diaris, amb només 10000 treballadors.

Per aumentar la productivitat o per diversificar la producció (fer tractors, per exemple) hi ha *dos criteris:*

– *el capitalista*: reinvertir capital privat, despedir una part de la plantilla i augmentar la productivitat de les instalacions.

– *el dels treballadors*: nacionalitzar l'empresa i reconvertir-la, augmentant la productivitat sense acomiadaments i organitzant la producció sota control obrer. ■

Les dones i les eleccions sindicals

Les dones han estat sempre el sector més explotat de la classe treballadora: sous més baixos, diferents categories, doble jornada de feina (a casa i a l'empresa), desigualtat educativa... i també les primeres afectades per la crisi econòmica i l'atur.

L'índex baixíssim d'afiliació de dones a les centrals sindicals (d'un 5 a un 7 per cent), demostra d'una banda la manca de consciènciació sindical de les dones. Però això no és casualitat, si tenim en compte que la dona no ha estat mai considerada com una *treballadora* més, i també que acompleix unes tasques que l'impedeixen assumir cap càrrec o feina. D'altra banda, pel retardament en l'assumpció d'aquesta qüestió per part del moviment obrer i llurs centrals sindicals, i els quals programes no recollien les reivindicacions més immediates de les dones.

Les actuals eleccions sindicals han evidenciat una vegada més, la discriminació que la quarta part de la població treballadora, pateix pel sol fet de ser dona. Han obert el tema de la situació de les dones treballadores com un dels més importants en aquest debat sindical, plantejant-se el paper de les dones dins de les fàbriques, dins les centrals sindicals.

Es cert però, que en els darrers temps les centrals sindicals han començat a recollir reivindicacions de la dona treballadora, encara que moltes vegades d'una manera parcial.

La LCR defensem *el dret de reunir-se les dones autònomament dins els sindicats*, per tal d'aconseguir que aquests incloguin als seus programes totes les reivindicacions de les dones (reivindicacions com a treballadores i també pel que fa a les seves reivindicacions específiques). Pensem que aquesta autonomia és imprescindible, ja que s'ha demostrat que cap grup oprimit s'ha pogut alliberar sense una lluita específica.

Entorn a totes aquestes qüestions, hem parlat amb diverses dones militants de diferents centrals sindicals. Totes elles coincideixen en, davant les eleccions sindicals, rebutjar el vot femení amb el caire oportunista que va ser cercat durant les darreres eleccions generals. També pensen que pot ésser l'ocasió perquè les centrals sindicals assumeixin molt més tota la problemàtica de la dona obrera, i també per incorporar a la dona a tot el procés sindical, és a dir, a la vida social i política de les empreses.

Concretament, els grups de dones de CCOO (a CCOO existeix el dret de reunions autònomes), además de plantejar-se lluitar per incloure dins del programa electoral de CCOO les seves reivindicacions, es plantejen batallar per imposar la seva presència activa als mítings, actes públics, etc. Per altra banda, referint-se a la població treballadora femenina, assenyalen que cal treballar per augmentar el nivell de consciencia de les dones per tal que *participin i es presentin a les eleccions.* En aquest sentit, tenen previst impulsar assemblees de CCOO, insistint en la presència de dones de comarques (ón la participació de dones és molt més baixa). També es proposen fer assemblees mensuals de dones.

A la UGT, malgrat que el dret de reunions autònomes de dones no estigui reconegut (són comissions mixtes), també s'ha començat a debatre sobre aquest tema, incloent a les plataformes de rams algunes de les reivindicacions de les dones. Aquest és el cas d'Arts Gràfiques on s'ha aprovat una plataforma que inclou des de reivindicacions de tipus laboral (a igual treball, salari igual; garantia al lloc de treball...) fins a altres de tipus social (per la creació de serveis socials col.lectius, guarderies gratuites, legalització anticonceptius...) i exigint que la Constitució reconegui la igualtat legal, jurídica, social i laboral de la dona en tots els aspectes.

En definitiva, pensem que aquestes eleccions sindicals es presenten com un repte a totes les centrals sindicals, per lluitar no solament per la igualtat econòmica de la dona, sinó pel seu total alliberament dins i fora dels sindicats. ■

CONSTRUCCIO: Un cas apart

L'especifitat, tradició i problemàtica del ram de la construcció és de sobres coneguda. A un alt percentatge de treballadors eventuals –gairebé el 80%– s'hi suma una gran dispersió dels llocs de treball –la majoria d'empreses es composen de 5 a 50 treballadors– amb l'agreujant de que un bon nombre procedeix de l'inmigració de les zones rurals i per la seva baixa preparació no poden accedir a treballs més cualificats. Davant les eleccions els empresaris s'han mostrat reacis a la seva celebració. Fins i tot la sola menció de que s'havíen de fer eleccions ha comportat acomiadaments. Només la pressió dels treballadors ha aconseguit convocar-les, perquè era impossible oblidar la pràctica massiva de l'elecció de comités, la coordinació i el seu lligam a l'assemblea que es va donar a les darreres lluites. Malgrat tot, a molts llocs a on s'han celebrat, la patronal es nega a reconèixer els comités d'empresa o s'inhibeix a favor de la Delegació del Treball.

Les diferents centrals sindicals elaboraren el 30 de desembre un document sobre normativa d'eleccions. En ell es parla "d'ampliar la normativa provisional del govern" adequant-la a les necessitats que planteja el ram.

Els punts destacats d'aquest document serien: 1/ Que les eleccions haurien de ser permanents, és a dir, cada cop que comencen noves obres, contra la normativa, que són 2 anys. Però no es reculll l'experiència del control de l'assemblea que pugui revocar als seus representants. 2/ Reconeixement dels delegats elegits fins la data. 3/ Es fixa com a data de les eleccions del 16 de gener fins el 6 de febrer. 4/ Podràn ser elegibles tots els treballadors que portin més de 15 dies a l'empresa i podràn votar tots aquells que treballin a l'obra. 5/ Es fixa una proporció que supera els percentatges assenyalats al projecte del govern.

La preparació de les eleccions es fa per part de les diferents centrals –excepte la UGT– amb un programa comú i llistes obertes i unitàries.

Es fan nombroses assemblees d'obra a on es discuteix les formes d'elecció, els estatuts dels comites d'empresa, el programa a defensar...

DOS EXEMPLES IL.LUSTRATIUS:

ECISA:

(Reproduim extractes del manifest aprovat a ECISA per CCOO i UGT).

MANIFEST D'ECISA

Front a les eleccions sindicals convocades a tots els centres de treball d'ECISA CIA CONSTRUCTORA, SA pels dies 8/9 de febrer de 1978. Les seccions sindicals de CCOO i UGT estimant recollir el sentir de la gran majoria dels treballadors de l'Empresa que veuen que l'enfrontament sindical solament pot portar perjudicis pel conjunt de la classe treballadora, hem decidit *presentar-nos conjuntament a aquestes eleccions amb llistes unitaries que incloguin candidats d'ambdues centrals i independents*, compromesos en la defensa d'un *programa comú* d'acció al si de l'empresa.

Les eleccions es realitzaràn per centres de treball, votaràn i podran ésser candidats tant els fixes d'empresa com els fixes d'obra. Amb aquest plantejament es fonamental la participació no sols amb el vot sino discutint amb els companys i *sobretot participant com a candidat.*

CONSTRUCCIONS PADROS:

El dia 20 de gener es celebren les eleccions. Es votà una llista unica en la que s'inclou a tots aquells companys lluitadors, siguin del sindicat que siguin. Una vegada elegit el comité, a la primera reunió que té lloc, hom es dona compte de que l'empresa encara no ha reconegut a l'organisme elegit. I sembla que s'inhibirà a favor de la Delegació del Treball. Els treballadors fan assemblees de dues hores els dies següents per pendre postura en front de la patronal. I s'aprova una proposta exigint el reconeixement immediat del comité. Si cal es tornarà a convocar assemblea general com la que es va fer el 10 de gener per elaborar la normativa d'eleccions, rebutjant el decret del govern. ■

I també a Industrias TITAN

Aqui són CCOO i UGT les que formen la candidatura unitària. Al document presentat es denúncia l'aparició de seccions sindicals de caire "groc". Es considera que "aquesta candidatura no significa ni l'absorció d'un sindicat per un altre, ni el minvar la independència de cadascún".

També s'explica cóm es va frustrar l'ampliació d'aquesta candidatura als companys de la CNT, present a l'empresa: "I si bé per diverses consideracions la CNT decidí la seva no participació, aquesta no impedirà que segueixi l'acció comú amb aquesta central, en funció dels nombrosos objectius que es plantejaràn". ■

TERRASSA: Tres botons de mostra

AGUT:

A l'empresa hi havia ja un comitè escollit de bell antuvi. Amb la publicació del decret del govern va aparèixer una candidatura "groga" composada fonamentalment d'ex-càrrecs sindicals. A proposta de CCOO, recolzada per USO, es plantejà la ratificació sense més tràmits de l'anterior comitè. A la proposta s'hi sumaren també la UGT i membres de la CNT. Les eleccions varen suposar doncs una ratificació del comitè d'empresa, derrotant la candidatura dels grocs.

AEG:

Aquí encara no s'han celebrat les eleccions. Es presenten conjuntament CCOO i USO. La UGT decidí anar sola a les eleccions. Malgrat els esforços de la resta de centrals sindicals no hi ha hagut possibilitat de que la UGT replantegés la seva posició i es sumés a la candidatura unitària.

CEDISA:

Empresa del metall, hi havia ja un comitè elegit fa mesos per l'assemblea de treballadors. Totes les centrals es posaren d'acord per a la seva ratificació. El comitè comprén membres de totes les centrals presents a l'empresa. ■

Candidatura Unitària a les Caixes d'Estalvi

Es tracta d'un acord entre CCOO, UGT i CSUT per presentar-se units a les eleccions. La candidatura formada es composa d'onze membres de CCOO, set d'UGT, tres independents i un de la CSUT. En un manifest que han fet públics exposen que pretenen "desenvolupar el programa reivindicatiu, així com explicar cóm s'aconseguirà i qué suposa a nivell pràctic". Es citen els drets profesionals, de participació i control, la plataforma reivindicativa davant el proper conveni, la denúncia del Pacte de la Moncloa... I acaba el manifest cridant a votar massivament la candidatura unitària. ■

EL BUNKER DE LES DIPUTACIONS ES RESISTEIX

Cal tornar a les comarques com a unitat bàsica del territori

La necessitat d'una urgent reordenació del territori al nostre país que acabi amb les antidemocràtiques diputacions "provincials", símbol de l'opressió nacional i el centralisme burocràtic més aferrissat, és cada dia més evident per a tothom. Ens cal d'una banda acabar amb el que ha estat una font de corrupció franquista des de fa tants anys i de l'altra, tornar a la comarca com a forma més representativa i democràtica d'una entitat natural. Exemples com el de la Cerdanya, unitat natural i econòmica inqüestionable, i que resta encara dividida entre Lleida i Girona, dónen la mida de la gravetat del problema. I això ho entenem no sols com una millor divisió administrativa, com una racionalització en la planificació del territori, sinó que ho relacionem amb la nostra perspectiva socialista, doncs implica tota una concepció de la planificació i gestió del territori; interpretem la comarca com la unitat espacial socialista de base.

Però el que avui ens importa assenyalar és fins a quin punt aquesta Generalitat descafeinada que ens han regalat en Suárez i en Tarradellas podrà portar endavant una política progressiva en aquest terreny. En efecte, malgrat les afirmacions del Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Narcís Serra, de que cal aconseguir la divisió operada als anys trenta, en temps de la República; malgrat també les recents declaracions del mateix Tarradellas en el sentit de que les diputacions hauran de desaparèixer, cal veure qué en diu del tema el decret-llei que reinstaurava la Generalitat.

QUE EN DIU EL DECRET-LLEI?

L'article cinqué especifica que "El Consell Executiu estará formado durante este período transitorio por los consellers que designe el presidente de la Generalitat hasta un máximo de doce, y por un representante de cada una de las diputaciones de las provincias catalanas".

Si bé després dels acords de Perpinyà els presidents de les diputacions no serien presents al Consell, està previst que hi siguin després de les eleccions municipals; és a dir, que encara que canviïn els homes, es pressuposa la continuïtat de les diputacions, sense especificar la seva futura relació amb els nous municipis; legalment docs, la Generalitat no pot modificar l'actual ordenació territorial, substituint les diputacions per la divisió comarcal, ni elaborar lleis municipals i electorals pròpies de cara a les eleccions. Aquest no és sinó un aspecte més de la manca de poder real d'una Generalitat feta a la mida de Madrid i de la dreta.

EL BUNKER ATACA

Si aquests són els límits de la legalitat, hem d'afegir ademés un factor agravant: la resistència del búnker diputacional de les "províncies", basada en la por a perdre els seus privilegis. Repetidament els presidents de les diputacions han defensat la necessitat de la permanència d'aquestes i llur oposició al traspàs de serveis a la Generalitat, amb arguments de tota mena, des del "val més diputacions reformades que no res" fins a l'utilització de l'espectre d'un centralisme barceloní tant nefast com el de Madrid. I val a dir que malgrat la demagògia fàcilment detectable dels seus plantejaments, tenen la suficient vista com per instrumentalitzar sentiments reals de la població de les comarques més allunyades de Barcelona i més desfavorides. Tenen marge de maniobra doncs en la mida que la Generalitat no pugui oferir una real alternativa de descentralització del territori.

Exemples de les posicions d'aquests elements en tenim a patades: actúen igual a totes les "províncies", llevat de Barcelona, on l'absència d'en Samaranch i la mateixa presidència d'en Tarradellas (que engegà els diputats a la primera de canvi) han fet difícil la resistència.

A Tarragona el president de la diputació, Clúa Quixalós, junt amb els batlles de Falset, Gandesa, Vilaseca-Salou, Valls, etc., s'oposa radicalment a la transferència, mentres un altre sector hi és a favor; més però per oportunisme (degut al tradicional recel entre els cacics de Tarragona i els de Tortosa) que per convenciment; aquí hi trobem als batlles de Montblanc, Tortosa (Tallada de Esteve) i el president de la Cambra de Comerç i Indústria de Reus.

A Lleida és on hi ha una oposició més tancada: el president Sangenís, ha arribat a dir que les diputacions "tenen avui i tindràn una vigència immanent", i en un ple on es tractà el tema s'afirmà que els acords presos per la comissió mixta de traspassos no tindrien cap vigència legal si no eren ratificats pels presidents de les diputacions.

Per la seva banda, la diputació gironina i el seu president Sr. Xuclà es negaren a l'abolició de la Corporació Provincial al sí de la Generalitat. El més important a destacar, però, és que en aquest cas la por a un centralisme barceloní ha cuallat en sectors importants de la població; no és per casualitat que Girona és la única "província" que té una assemblea de parlamentaris pròpia, ni que fos la única en no celebrar l'onze de setembre a Barcelona...

QUÍN ES DONCS EL CAMÌ A SEGUIR?

Es evident que la demagògia i el confusionisme que puguin crear aquests sectors, residus del franquisme, van en relació inversa a la capacitat de la Generalitat per a saber combinar una real sobirania en tot el referent a Catalunya i una autèntica descentralització i autonomia per les comarques.

I les limitacions que el decret-llei posa en aquesta direcció així com la pròpia composició del Consell Executiu, incapaç de menar fins a la fí una lluita conseqüent contra el búnker diputacional, impideixen que aquesta Generalitat pugui donar una resposta credible als justificats temors contra el centralisme de Barcelona.

Per a nosaltres només hi ha una sortida que permeti desbloquejar la situació: la formació d'un Consell que respongués als resultats del passat 15 de juny és a dir format pels partits obrers guanyadors a Catalunya (PSC-PSOE i PSUC) que fos capaç d'afirmar-se enfront a Madrid i procedir alhora a una veritable descentralització del nostre país, de disoldre d'una vegada les diputacions i expropiar els corbs franquistes que encara hi perviuen.

Com a mida provisional fora necessari restablir la vigència immediata de l'ordenació aprovada l'any 33 com a punt de partida per una discussió portada a terme per assemblees comarcals i municipis de cara a trobar solucions als nombrosos problemes creats a les zones noves; seria l'inici d'un debat democràtic que culminaria amb les modificacions que la consulta popular assenyalés la conveniència d'introduir. ■

Pep Roca

UNIÓ DE PAGESOS:
Acabar amb el verticalisme

El sector pagès segueix sent el més desamparat de la nostra societat. Els monopolis i intermediaris es queden amb el 89% del que a la ciutat s'ha de pagar pels productes agraris, i tot això barrejat amb la tradicional manca de planificació per part del Ministeri d'Agricultura. El resultat és que s'importen productes que ja es produeixen aquí o bé es podrien produir i com a consequència de tot això el pagès es va empobrint cada dia i es veu obligat a emigrar.

A més a més el pagès li manca subsidi d'atur i per contra la quota que ha de pagar a la Seguretat Social Agrària és un abús i més si tenim en compte que tampoc li dona dret ni a jubilacions, ni medecines, ni operacions, es a dir res en absolut. I és un abús sobre tot perquè els que conreen el camp en economia familiar, que a Catalunya són la majoria, han de pagar la Seguretat Social segons peonades teòriques, tant si tenen peons com si no. Això en definitiva només beneficia als latifundistes i terratinents a les costelles dels qui treballen la terra directa i personalment.

No al pagament de la Seguretat Social Agrària

La Unió de Pagesos coordinada amb la COAG (Coordinadora de organizaciones Agrícolas y Ganaderas) ha portat des de l'estiu passat una campanya contra el pagament de la Seguretat Social Agrària, amb formació de Comissions locals a totes les comarques de Catalunya entre tots els que es neguen a pagar la quota. La campanya de moment encara dura i es porta amb força massivitat, al mateix temps que fou una bona forma d'afiliació per part de la Unió de Pagesos.

Tot això s'ha lligat actualmente amb la campanya contra el verticalisme als "sindicats" de pagesos. El dia 14 de gener es tancaren a Lleida, a la Delegació "provincial" d'Agricultura 40 representants comarcals de la Unió de Pagesos. La seva reivindicació fonamental era demanar una Seguretat Social més justa i acabar definitivament amb la burocràcia del sindicalisme vertical afincada fonamentalment a les Cambres Agràries, sobre tot des de que foren disoltes les "Hermandades Sindicales", versió camperola de la CNS.

Mentrestant, i en relació amb la Seguretat Social, el govern segueix una política intencionada de desgastament i per altra part es nega a convocar eleccions sindicals. Una vegada més, tant econòmicament com políticament i sindicalment, el govern vol convertir al camp en el sector més endarrerit de la societat.

Abaix les estructures agràries verticalistes

També en coordinació amb la COAG, la Unió de Pagesos el proppassat 25 de gener procedí a una ocupació simbòlica de les Cambres Sindicals Agràries, especialment a Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona i també a d'altres poblacions més petités com Amposta, Tortosa, Riudoms, Prades, Aleixà, Reus, Pineda de Mar... on hi acudiren persones de tota la comarca.

Al mateix temps segueix la polèmica referent al que deiem abans amb la no convocatòria per part del govern, d'eleccions sindicals. El cas és que el pagesos es neguen a que siguin convocades mentres existeixin les actuals Cambres Agràries. Cal que desapareixin com a tals, que la burocràcia verticalista dimiteixi i que passin a ser uns organismes tècnics depenent exclusivament de la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat. Des d'aquí proposem de que això sigui a més a més sota control de la Unió de Pagesos. Al mateix temps, amb la Unió de Pagesos, recolzem el que siguin anomenades Organismes de Serveis Agraris de la Generalitat.

Creiem també que tot això ha d'anar lligat a l'establiment de la comarcalització de la Generalitat i a la eliminació de quotes d'afiliació a les Cambres, ja que aquestes últimes van en detriment de l'afiliació a Unió de Pagesos.

Finalment creiem que el traspàs de les activitats sindicals de les Cambres Agràries ha de passar a mans de la lliure organització dels treballadors del camp (Sindicats, cooperatives...) amb gestió pròpia dels suministres sobre la ciutat. Per això faria falta la coordinació amb les Associacions de Veïns o d'altres lliures organismes dels habitants de la ciutat. Això possibilitaria que el 39% dels costos dels productes amb que es queden els funestos intermediaris passés a mans dels pagesos i dels consumidors. ■

Josep Mitjans

